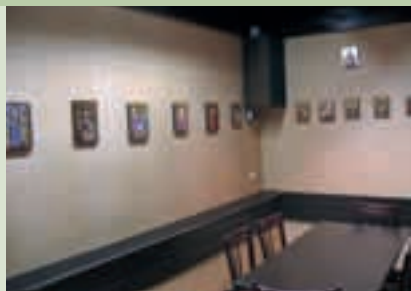


Според старите канони

На 16 февруари, във връзка с предстоящите празници, свързани с Освобождението на България, в Българския дом в Прага бе открита изложба от икони на Красимира Петрова от София. Авторката е завършила СУ „Климент Охридски“ и е работила като завеждащ „Изложби“ в Съюза на българските художници. От 1990 до 2001 г.



живее със семейството си в Унгария, и пее в църковния хор на храма „Св. Св. Кирил и Методий“ в Будапеща.

Красимира Петрова твори главно в областта на иконописта, като спазва старите канонични и технологични предписания. Точно и последователно осъществява етапите, през които мина-

ва създаването на една икона. Копията на стари иконографски образци, които тя рисува, предават естетическото чувство и въздействие, както и богословските идеи, с които са заредени. Нейни икони са в частни колекции в България, Германия, Унгария, Франция, Швейцария, САЩ, Чехия и други страни.



Честит празник, самодейци!

Когато едно изкуство се владее до съвършенство, то има свой чар, своя аудитория, потенциален заряд и подходящ начин на изразност и общуване.

Сред безкрайното разнообразие, някои от изкуствата са леки за възприемане, защото не изискват специална подготовка и култура, други пък обратно – без тези предпоставки са трудно, дори съвсем неразбираеми. Общото между тях е едно: че те по специфичен начин искат да кажат на привържениците си нещо съществено и важно, било то като наследство от миналото или от ежедневието. Изкуството, предназначено за масовата аудитория, е родено от самата нея и затова е добронамерено приемано и желано по всяко време.

Универсално, богато и общодостъпно е например народното изкуство за свирене и пеене, пренесено от далечното минало и неразделно свързано с пъстротата от багри, шевици, модели в облеклата и накитите. Обогатено от него, българският фолклор е един непресъхващ, кристален извор, от който находчивият народен творец черпи мотиви, сюжети, опит и вдъхновение в самобитната си музика, кръшни танци и звучни песни. Надмогнало времето си, то не старее и в съзвучие със съвременността приятно отморява и разтупва сърцата и душите, плоди сладостни чувства и възражда за обич. Окото няма насита за тези пъстро греещи, огнени багри, втъкани и везани в шевици. А сърцето замира в звучните песни.

Неизброими са самобитните музиканти – кавалджии, гайдари, гъдулари, тъпанджии и тамбурджии – съпроводът на танцьорите. Това е едно фолклорни съзвездие, притежаващо всичко, което народния талант е сътворил и съхранил през вековете в старата „бабина ракла“ и до днес, утре и вдруги ден и вади пред нас по събори, надпявки, сред природата и на подиумите, в театрите и на телевизионния екран и по селските мегдеани и тържества. Фолклорът е желана и доброволна изява на традиционната народна култура, която ни извисява между културите на държавите от цял свят и нейният показ ни представя по неповторим начин пред света.

Българските самодейци са родени да създават веселие и радост без граници, без предразсъдъци, без страсти за печалби и скрити потайности. Техните духовни храмове са народните читалища – самобитни културни средища с родолюбиви, благородни и всеотдайни ръководители и умели организатори, насочили нагласата на трудовите хора към самоизява в областта на народните етнически традиции, музикални и певчески умения, придобити и обогатени с размяна на опит, знания, мъдрост и талант, дар от Бога.

Многохилядната самодейна българска творческа армия, която вдига на крака кооновани глави, светци, философи и политици и разтупва сърцата на обикновените хора със своите изяви, празнува своя голям празник на първи март. Да им благодарим, да ги поздравим и пожелаем успех и на добър път – на златните гласове и медени звъци по Земята и в Космоса.

Христо Христов

Той е с нас и нашите деца



През февруари се навършиха 136 години от обесването на Апостола на свободата Васил Левски. Стихотворението, което поместваме, е на Деян Емил Паунов, 12 години.

Ти, Дяконе, спасителю наш,
9 години ти обикаляш,
9 години ти неспокойно спиш,
9 години ти въстание твориш.

Проклет да е тоз,
който е предал твоята светла душа,
който до тебе нощем е сядал,
който с тебе яхния е ял.

Хванаха те трижди душмани
земя българска стене,
в сърцата ни появиха се рани,
дълбоки, Бог да се поболее.

Твоята смърт ни съсипа,
загубихме надежда, вяра,
но Ботев очевидно не спира,
и той кат теб ни огрява.

И дълбоко в сърцата ни липсваш,
ти Дяконе, дето децата приспиваш,
ти Дяконе, дето въстание вдигаш.